

20 Μαΐου 2013

Η εξομολόγηση ενός μοναχού...

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

«Από την αρχή της μοναχικής μου ζωής ζούσα μια ήσυχη, καλή ζωή.

Οι ακολουθίες στο Μοναστήρι και η Μυστηριακή ζωή με θέρμαιναν, με ανέπαιναν.

Αυτό μέχρι την ώρα που γεννήθηκε μέσα μου κάτι άλλο, μέχρι την ώρα που αναπτύχθηκε η εσωτερική ζωή.

Ξαφνικά αισθάνθηκα ένα κάψιμο εσωτερικό, ένα κάψιμο θείας αγάπης.

Η φυσική και καλή ζωή που ζούσα μέχρι τότε, φαινόταν τώρα πολύ σκοτεινή, χωρίς νόημα και περιεχόμενο. Άρχισα να βρίσκω τον χώρο της καρδιάς, το κέντρο της υπάρξεως, τον ευλογημένο εκείνο χώρο που ανακαλύπτεται με την εν Χάριτι άσκηση και μέσα στον οποίο αποκαλύπτεται ο ίδιος ο Θεός.

Αυτή η καρδιά είναι το πρόσωπο, γιατί πρόσωπο είναι «ο κρυπτός της καρδιάς άνθρωπος εν τω αφθάρτω του πνεύματος... ο εστίν ενώπιον του Θεού πολυτελής» (Α' Πέτρου γ' 4).

Μέχρι τότε διάβαζα αυτά στα βιβλία, τώρα τα έβλεπα στην πραγματικότητα.

Ένοιωθα αυτό που λέγει ο Αββάς Παμβώ «ει έχεις καρδίαν δύνασαι σωθήναι», αυτό που λέγει ο άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος «Θεός θεοίς ενούμενός τε και γνωριζόμενος εν καρδία» και ο Απόστολος Παύλος «ος έλαμψεν εν ταις καρδίαις ημών».

Η καρδιά που είναι τα άγια των αγίων «της μυστικής ενώσεως Θεού και ανθρώπου, αυτής της ενυποστάτου δι' Αγίου Πνεύματος ελλάμψεως» ανακαλύφθηκε.

[\(περισσότερα...\)](#)